

פאומיט דשמה שמספק ביד כו', כך הנה הרינה הואת בלב בשר בא ממילא ומעצמו כדרך כל הפפעלות עצמי' וזהו עיקר הסימן אלי'. וגם עוד פנימי' יש בה כשנמשכת דקא אחר הכוונה התמצית שבמות שהוא כחי עומק תמצית המיון בהשגה (שזהו כחי יסוד אבא ביסוד ד"א שנק' כוונה שכלב שבאה מכה כוונה דאר אבא שבמותו. ונק' אהבה בתענוגים, והוא כעונג הנעלם שבעומק המושג כו') עיזו אין לה ערך לגבי חניית התפעלות עצמי' שבכוונה הפנימי' שבמות, כאשר גוף נקודת המושכל הוא עצמו המתפעל שנקרא כוונה (וכמי' במא שזהו קולו של משה שלמעלה משיר הלויים שהוא לפי ההשגה באיכות שבא הניגון מסודר לפי המשך ההסבר של ההתבוננות באופנים שונים מסודרים בתנועות הניגון, משא"כ קול תנועות הניגון שנעשה מגוף נקודת המושכל הפנימי ההיולי הוא רק המורה על תמצית המושכל והעונג הנעלם בו

מהו"ק לקוסי ביאורים מהו"ק

שהוא כחי. ראי' דחכמה שרואה אמיתות תמציי עומק המושכל והעונג הנעלם בו קדושת העצמי' כמי'ש למעלה מב' קוין (שהוא למעלה מעונג הנעלם בעומק שבו שהוא כח העילוי וכח הירידה שבו. המושג שהוא תחלת יציאת הנחה מערך. וזה התפעלות זאת אינה כחי עונג כלל משא"כ עונג הנעלם בעומק החכמה הוא שיתכן לומר בזה שרואה דבר חדש רק כחי הערך עצמו כו' ודל"ל. ואז קול זה אדרבה התפעלות זאת היא הווה אינו בא כסדר והמשך כלל רק תנועה ממדתו לגמרי מצד שרואה את האמת פאומיט ונקרא קלא דלא משתמע דאמיתות קדושתו וממילא אין עוד להיוותו בלתי מורגש כלל ואינו נפסק מלבדו. ולא יתכן לומר בו שנתפעל לעולם. ועיז אמר למען זומך כבוד ולא מאיזה דבר שהוא מציאות דבר מה. כי אדרבה הראיה האמיתית פועל בו שיהי' כחי אין לגמרי ולא שיתפעל ויתפס בתחי יש זהו קולו של משה ששרשו בראי דחכמה כמי'ש וירא ראשית לו כו'. שהתפעלות זאת בא גיב כשיר וניגון. אך קול תנועת הניגון נעשה מגוף נקודת המושכל הפנימי ההיולי (שהוא הראי' בעצם האין האלקי שלא יתכן לומר עליו למעלה עד אין קץ שזהו גילוי בלבד רק שהוא גילוי הרוממות שבו משא"כ עצם האין מובדל גם מזה כו'). והוא מורה על

שו"ת ומעטמו - היסוד אר"י חתום ע"י י"ד. ובנדפס: סימן אלהות.
 קולו של משה שלמעלה וספ"ר המי"ת. ראה גם ביאורי הורה וצא מל"ג. ג. סידור שער התמציות רבתי.
 ג. ספ"ר המאמרים עיריית ע"י מג.
 י"ד. ראשית קול: בתוכה לג, כא.
 כבוד יראונבלה ניתוספת: גימ' גיב' תחכות החכמה: נסמן לקמן ע' תמנ.
 יתוהי' לא בחכמה: איוב ד, כא.

דיקא. ועיז אמר גיב כל הנשמה תהיל כו'. כחי נשמה כחי מוחין דחוי' שמתפעל בלב, כנ"ל במדריגה הג' דנהי"ט בהתפעלות נפרדת שבה מתלבש התפעלות עצמי' זו ודל"ל.

והמדריגה הדי' הוא כחי נקודת הכוונה שבמות שלמעלה מהתפעלות המורגש בלב עדיין. עיז הנ"ל במדריגה הדי' בנהי"ט כאשר נסרד כל עומק מוחו ולבו בעצם הפלגת הדבר הטוב כו'. שכל נפשו נמשך אחריו עד שלא בא עדיין להתפעלות] בלב כו'. ונק' דרך שכלי"ם שהשכל עצמו הוא ההתפעלות ולא [ההתפעלות מפיצור השכל כו' (הנק' בכו כו'). והנה הגם שהתפעלות עצמיות שכלב הנ"ל. מאחר שבלתי מודעת לו כי"כ כנ"ל. הרי כחכרה שבאה פתאום בלתי הכנה מתחלה לעשות אותה וכמו דוגמת התפעלות

מהו"ק לקוסי ביאורים מהו"ק

התבונה בבחי' מקיף על המדות ורק שזהו ענין אלקי. שבהשגה ולא מהסבר הארה בעלמא מאיר בגילוי שנקרא ההשגה כנ"ל שזהו כחי יסוד אבא ביסוד יניקה כוולד היונק חלב אמו בצמצום דא. שהוא כוונה שכלב שבאה מכוונה מאד כו' ודל"ל. והנה כחי זאת נקרא עי' דצלם להיות שמאיר בלב גי' כחי נקרא עי' כלול מג' זהו חבי"ד חגי"ת נהי" ובי"א כו'. אך באמת כ"ז אין ערך כלל לגבי כולל משי"ד בניגמי עדייק כו' ודל"ל.

והמדריגה הדי' הוא כחי נקודת הכוונה שלמעלה מהתפעלות מורגשת בלב ועיז הנ"ל בנהי"ט כאשר נתפעל מעומק המושג ובשמוחה טוב לבב (עיני כסידור במאמר שמו תשמח כו').

ההשגה ולא נבדלת הימנה כלל בבחי' שכן שהוא כחי קטנות כנ"ל ונקרא דרי"ד מהתבוננות מקיצור ותמצית שהוא כחי מוחין דקטנות או הוא בבחי' דרי"ד טבעיים שנופלים וחוזרים ומתעוררים ועיז הוא גיב בהתפעלות הנהי"א יש"ב כחי אלו כו'. אך לכאורה א"א לומר כן בהתפעלות הנהי"א להיותו בבחי' עצמי' וטבעיי' ממילא ומאליו לא יתכן בה נפילה שיצטרך להתעורר. ועוד שבאמת היא נמשכת אחר הכוונה התמצית שבמות

שי"ת המורגש - עי"ד. (הנק' בכו י"ד). עי"ד. . . הנקי כפי:

שאו אינו בא בסדר והמשך רק תנועה אחת פתאומית ביותר ונקי קלא דלא משתמע כלומר בלתי מורגשת כלל ואינו נפסק לעולם. ועי' אמר למען יזמר כבוד ולא ידום כו'. וזהו דר"מ הי' מגזן כו'. וכונה זו רק כעצם אור האלקי מצד עצמה ולא מצד השגתו והבנתו בו והוא מעלה נקרא בזה"ק אורך ורחב ההשגה דבינה רק אח"כ מתפשט בהשגה, וכללותו נקרא בזה"ק שירי כפול דחייב בבחי' עליות הנשמה שבמחשבה התענגה על ה' בעומק המושכל בכל פרטי השתלשלות כו'. וכונה זו יש בה עונג עצמי ופשוט מעצמות ופשוט

מחזיק

הכולל שהוא תנועה א' פתאומי כניל לזה בשם אדמ"ר נבג"ר מענין התפעלות וזהו פ"י ב' בענין בכל מיני ניגון היינו באיגון הכולל כל מיני ניגון כו' דר"ל. ועיקר ההפרש בין כוונה זו להתפעלות הנשמה מצד ההשגה הינל להתפעלות הנשמה מצד ההשגה הינל במדרגה הג' הוא כזה. שהתפעלות הבאה מצד ההשגה הגם שאין מוסתר כלל בחי' אלקי בהשגתו מצד שנתגלה בו ההשגה דנה"א עצמה שאינה מסתרת כלל על בחי' אלקי המלוכב בה כניל. ולכן יתפעל ויחפ בעת השגתו עד שאינו נברל להתפעלות מן ההשגה. מ"מ עיקר ההתפעלות מצד שהשיג אור האלקי. והיינו שהביא את ענין האלקי במוחו בבחי' ציור אחריות שיש בזה עונג מופלא להביא בחי' אלקי בציור אחריות ומהו העונג יתפעל. ונמצא שהתפעלות אינו מעצם אור האלקי ממש רק מצד השגתו ותבונתו כו'. משא"כ המתפעל מעצם הכוונה טרם שבה לכלל אחריות ההשגה שנתפעל מעצם אור האלקי ולא מצד שנתקרב אליו ענין האלקי כי עדיין לא נתקרב אליו להיות נתפס בו בבחי' התיישבות רק בבחי' ברק המבריק על המוח כידוע דר"ל (וכמו ששמעתי משל

לקרא יצא משהבטתי: ראה לקמן ע' שתי. ושי' עמון יומ"ך כולל נתיב דעת: תהלים ל' ג'. נקרא בזה"ק מ"ד: בזה"ק שירי כפול: ראה וזה (דעת מהדמ"א פתחם רבו. ב' דר"ה וזהו עדה חסדית ודפס בספר המאמרים תפיסתו היא ע' תהנה ואלך. הנשמה במאמרי אדה"א נביאים וכתובים ע' תהנה. קרבן אלקי: ע' טוב: תהלים ע"ג. כה.

המרגיש למקור עצם האין האלקי שזהו

קרא יצא משהבטתי: ראה לקמן ע' שתי. ושי' עמון יומ"ך כולל נתיב דעת: תהלים ל' ג'. נקרא בזה"ק מ"ד: בזה"ק שירי כפול: ראה וזה (דעת מהדמ"א פתחם רבו. ב' דר"ה וזהו עדה חסדית ודפס בספר המאמרים תפיסתו היא ע' תהנה ואלך. הנשמה במאמרי אדה"א נביאים וכתובים ע' תהנה. קרבן אלקי: ע' טוב: תהלים ע"ג. כה.

הנתיב, והוא שרש ענין תפלה דשבת דכתיב או תתענג על הוי' כו' שלמעלה מתפלה דחול, שתפלה העיקרית היא לברר ולזכר לנה"ט הנקרא עבודה ובידור, ואמנם אין זה רק בהגיע הארת הנה"א בלב הגשמי ששם עיקר רוח [הנפש הטבעי] בלב בשר בחולל השמאלי כו'. אבל בעודנה במוח ששם משכן הנשמה עצמה שם הוא בחי' עבודת הנשמה עצמה בעלותה למקור חוצבה בשיר ועונג פשוט ועצמי שבחיי"ב שבה הנקרא שירי כפול. ועד"ז גם בכל יום ויום מימות החול הרי גם בקיש מאיר הארת השבת כידוע. ולזאת מובדל התפעלות דאהבה

מחזיק

מצד החכמה שבה"א למעלה מבחי' בינה הנתיב בגילוי והנה"א מלוכב שם יתפעל מאור מבחי' הראי' הגם שהוא בעלמם. משא"כ במוח עיקרו הוא משכן עדין למעלה מהשגתו כו'. והנה בחי' הנשמה והנפש השכלי' הוא במוח בבחי' זאת נק' בזה"ק שירי כפול דחייב שיהו בחי' עליות הנשמה בהתענגה על ה' בעומק המושכל בכל פרטי השתלשלות והיינו שמרגיש בכל פרט עצם האין שבו (ולכן יש לה שייכות ג"כ לבינה. כי בינה היא מקור פרטי ההשתלשלות שהוא בחי' יש המתהווה מאין דחייב רק שעצם האין דחייב הוא בבחי' גילוי בכל פרט דבינה עד שאין ההבנה מסתרת כלל כו'. והנה כבוונה זו רחוקה מאיר בה עונג עצמי ופשוט מעצמות ופשוט הנה"א. כי אע"פ שהחכמה אינה עדיין בבחי' אין האמיתי דכתיב אבל מצד שמאין תמצא לכן מאיר בה הארת האין האמיתי דכתיב (כידוע בענין כי עמך מקור חיים שמקור חיים הוא בחי' אבא שורש כל האצילות הוא דבוק עמך שהוא בחי' איים שבבחי' כו'). וזהו ענין תפלה דשבת דכתיב או תתענג על הוי' למעלה משם הוי' רק מבחי' עצמות איים שבפנימיות הכתר שאומר שמע ישראל לעורר עצם הנשמה הנקרא ישראל שתמסור נפשה באחד מצד העונג שבה להיות בבחי' כליון למקורו, ואח"כ ואהבת פועל יוצא להביא האהבה בנה"ט שתתפעל גם היא

הוא תתענג על הוי' כפול לקמן ע' ראי'. שירי חולל - גם בקיש. יר"ל: בקיש. כי עמך מקור חיים: תהלים ל"ג.

הוא תתענג על הוי' כפול לקמן ע' ראי'. שירי חולל - גם בקיש. יר"ל: בקיש. כי עמך מקור חיים: תהלים ל"ג.

הוא תתענג על הוי' כפול לקמן ע' ראי'. שירי חולל - גם בקיש. יר"ל: בקיש. כי עמך מקור חיים: תהלים ל"ג.

בלתי מוכפל, כי שיר כפול הנ"ל הוא עונג [העצמי הנא דרך פרט כמו בפרט עומק ההשגה האלקי, כמו הגשמות נהנין מזיו כחי, זיווא עילאה דע"י דמלי דאצי, בכל אחד לפי עומק נקודת השגתו כך נהנה בעונג האלקי העצמי ואין כל הגשמות שוות בזה כו'. אך שיר פשוט בא מבחי' עונג ההיולי המקור לכל מיני עונג בפרט שמוה בא תכלית ההתכללות כל העצמיות זקוק. וכמיש רשבי' בחד קטירא שהוא קשר אחד עצמי בעצמיות דבחי' יחידה ב"י אחידא ב"י להיטא ממש כמ"ש בה' תתהלל נפשי וכן הללי נפשי את ה' ממש כו'. והוא התקרא ג"כ רצון אחד פשוט ועצמי הכלתי מורגש וכו' לכלל התחלוקות רצונות הפכים כמו ח"יצ שבטעם כמוס לרצון שנקרא אהבה בתענוגים ב' מיני עונג [עונג] של חזרה והיפוכה וכו', אלא רק רצון אחד שכל הרצונות נכללים וספלים בו. ע"ד דוגמא מאדם הטרוד בהצלת [חייו] נפשו ממות ממש שכל

מחדייק ליקוטי ביאורים מהדייק

ממש עולה בשיר ע"כ הוא בלתי מוכפל הנפש נכלל ומתקשר בו ולכן הוא קשר כמו כל שיר וניגון שכלול משני תנועות א' פשוט ועצמי דבחי' יחידה וכמיש דרו"ש רק כמו צעקה פשוטה מנקודת רשבי' בחד קטירא כו' ב"י אחידא ב"י הלב כמ"ש צעק לבם אל ה' וביאור להיטא. וזהו ב"י תתהלל נפשי שנכלל העיני הנה שיר כפול הוא ג"כ עונג ממש שהוא עצמי א"ס והוא למעלה העצמי מצד עצם אלקי ולא מצד השגתו ותבניתו בו כגל, אבל מ"מ הוא בבחי' עונג מצד השגתו האלקי הפרטי כמו שמוחו הפרטי שאחוז וקשור בו כשורש נשמתו כמו השמות שנהנין מזיווא עילאה דע"י שמאיר במל' דאצי ומשם מאיר בגעיה"ע בכ"א לפי עומק נקודת השגתו לפ"ע זה נהנה בעונג כו' ואין כל הגשמות שוות בזה אבל בבחי' שיר פשוט כולם שוים לטובה להיטו בא מבחי' עונג ההיולי המקיף לכל מיני עונג בפרט ונקרא עונג פשוט שהוא למעלה מבחי' עונג מורכב אפילו בטעם הבמוס כו'. ומבחי' עונג זה נגלה בחי' רצון פשוט שרצון זה גורם מרוצת הנפש ליכולל בעצמות א"ס בתכלית ההתכללות, והיינו שכל עצמי אהבת בניו כלא חשיבי לגבי רצון הזה

השמות נהנין . . . זיווא עילאה דע"י: כ"כ פ"ח, א', ראה גם מאמרי אדה"א נביאים ומכביים ע' תפ"ה. וכמיש רשבי' בחד קטירא: נסמן לעיל ע' נ"ה. ב"י תתהלל נפשי . . . הללי נפשי את ה' תהלים לה, ג, קס קס"ה. א. צעק לבם אל ה' איש ב' י"ח.

בקי"ש מהתפעלות דאהבה שבפסיקי דומרה, דבפסד"ז הרי הוא בא כמורגש מן המוח אל הלב כהתפעלות המלאכים בקול רעש וכמ"ש רמב"ם אל בגרום זקוק שהגרון מחבר המוח אל הלב כהתפעלות מורגש כו'. ובק"ש שאומרים שמע ישראל אל הנשמה שתמסור נפשה כאחד עד ואהבת פועל יוצא להביא אהבה גם בנפש הטבעי' כמא' בכ' יצ"ד כו'. אבל הוא בבחי' התפעלות עצמי' בנקודת הכוונה שבמוח והתפעלות הלב כאהבה מורגשת נכלל בה ונקרא היכל האהבה, כיצד שהאהבה כמו היכל וכ"ל בבחי' כיסול לגבי עצמיות ההתפעלות שבנקודת הכוונה שנטרד בה כלו לאורך ורוחב כמ"ל בנה"ש כו'. ולהיות שוה יותר פנימי ועצמי ע"כ הוא בא כלתי מורגש יותר ובלתי מרגיש בעצמו יותר, כיצד בניסוחו לכל מי שטעם טעם ועונג עצמי בעומק ההשגה האלקי' בתפלה, וזהו גילוי אלוהות בבחי' פנימי' יותר, ודרך כלל הוא בבחי' חיה כ"ז מ"ה דחכמה שבנפש האלהי, ושם מאיר [מ]בחי' מולא וצלם והוא בחי' מקיף דחי' שבה שורה כחי' נשמה יתירה בשבת שהוא בחי' מקיף דיחידה העליון מכולם שמתפשט עד ד"א ואינו מאיר בגילוי כלל רק מרחוק בהעלם שוה פנימי' מזריגה ה"ה דשיר פשוט שיתבאר בעזרה וד"ל.

והמדר"גה ה"ה הוא בחי' יחידה העצמית ממש ונקרא שיר פשוט דהיינו שבחי' [ה]עצמי ממש עולה בשיר ע"כ נקרא שיר פשוט ועצמי

מחדייק ליקוטי ביאורים מהדייק
כמיש בכל לבבך בשנו יצריך, אבל בחי' מולא וצלם שהוא בחי' מקיף דחי' התפעלות זאת נכלל בבחי' התפעלות שבה שורה בשבת בחי' נשמה העצמי' נקודת הכוונה שבמוח ומתאחד עמה מקיף דיחידה העליון מכולם ומתפשט עד ממש ולכן נקרא היכל אהבה שהאהבה שכלל הוא כמו היכל וכלי בבחי' כיסול דעתיקין שהוא בחי' עונג הפשוט ב"י לגבי עצמי' ההתפעלות שבנקודת הכוונה שטרד כולו בה עם כל האורך בגילוי רק מרחוק בהעלם, אבל כאשר ורוחב שלו, ולהיותו פנימי ועצמי יותר מאיר בגילוי כמו לעיל ליום שכולו שבת לכן הוא בלתי מרגיש ההתפעלות בעצמו או בצדיקים הגדולים וזה המדר"גה ה"ה כלא, כיצד לכל מי שטעם טעם בעומק דשיר פשוט שיתבאר לקמן כו' וד"ל. והמדר"גה ה"ה הוא בחי' יחידה העצמי' ח"י כח מ"ה שבחכמה נדה"א ושם מאיר ממש ונקרא שיר פשוט דבחי' העצמי'

השמות א' ג' ג' תהלים קס"ו. שמוע ישראל . . . שתמסור נפשה כאחד . . . ואהבת: נסמן לעיל ע' נ"ה. כמא' ב"י יצ"ד: ראה גם לעיל ס"ב. נשמה יתירה בשבת: נסמן לקמן ע' ש"ח. ד"יחידה שמתפשט עד ד"א: וכ"ה כ"ל"ג, ראה במהדורה קמא כאו'. כ"י תהי מקום פניו, ויד"ל: שמתפשט עד ד"א - נסמן לעיל ע' י"א. כמבואר ב"י יחידה: ראה שם סדר סעודה שלישית ר"ג, ג. ל"ה שנוהג עבתי: סוף תמיד.

נקודת הרצון שבצעמיות נפשו, מתעורר בו, כי נוגע לעצמותו ממש ואו כל רצונותיו המתפשטים] בדבר נפרד מן העצמיות שלו ממש כמו אהבת הפרנסה ואהבת אשתו ובניו ולא חשבי ממש, כי נכללים בעצמי הרצון הזה שנוגע לכל עצמותו כו'. והוא הנקרא התפעלות כל העצמיות (כל"א עד אין צו רידט גאך פון זיין נקודת התעמיות) דהיינו שנמשך כולו ולא נשאר בו כלום [ואו הוא כלת מרגיש איע כלל וכלל (כל"א בל"א) טופט צו טראגיקייט פון גאך דעם נפש ביו ער קען אויס גיין פון דיא דא כלל המח והלב כו']. והוא אהבת בכל מאדך בלי גבול שלמעלה מגר"ק, וגם למעלה מבחי' כה מ"ה שבנפש שכל בהתלבשות ככוונה שבמות, אבל זהו למעלה מן הטעם ודעת לגמרי מכל וכל, כי אין טעם כלל לרצון ועונג פשוט הקדולי הזה אפי' טעם כמו שבמקור השכל הקדולי כו'. ולהיות שאין דבר זה מצוי כלל ברוב האנשים ע"כ האריכות בו אך למוח. אבל מ"מ יש ממנו בהעלם בכל ניצוץ מישראל בשבת שנשמח שנקרא נשמה יחירה והוא בחי' מקיף דיחידה כנ"ל. וגם כשעת קידוש השם מאיר כה זה בבחי' הסתלקות כו'. ובצדיקים גמורים ובעלי תשובה האמיתי' מאיר בגילוי,

מהר"ק ליקוטי ביאורים מהר"ק

(ואע"פ שכל המוליד הוא נוגע לעצמו כו'). והוא אהבה דבכל מאורך שלמעלה אבל לא לכל העצמו, ולכן איש איש יוליד הרבה בנימ ועונג זה נקרא גיב עונג מורכב. משאי"ב הרצון להי נפשו נוגע לכל העצמו כו'). כי נכללי' בעצמות הרצון הזה שנוגע לכל עצמותו כנ"ל והוא הנקרא התפעלות כל העצמי' (כל"א עד אין צו רידט גאך פון זיין נקודת העצמי' כי הנקודה היא המחברת נפשו בגופו שמושב בה רצון העצמי שבצמות הנפש שנתעורר להחיות, ונקודה זאת אינה בגדר התפשטות להחיות בגילוי רק הארה ממנה כו'. אבל כאשר רוצין להפריד חיותו מגופו או מעוררים לרצון העלם בנקודה לבא לכלל התפשטות ולעסוק בהצלת חיי נפשו כו'). ואז נמשך כולו בגילוי התפשטות הרצון הזה להציל איע ולא נשאר בו כלום ואז אינו מרגיש איע כלל וכלל (וזהו טעם צמראנגיקייט פון כל הנפש אז ער קען אויס גיין פון כלי המוח הלכל

ש"ה וזוה"ק... דודיק (נכמ) ... דודיק י"ד (נלודות) ... רד"ל... וכמ'... רד"ל... ש"ה בסו"י... בגי'... מ"ד... נחוסת... כה זה הנל.

בצדיקים מחמת גודל עוצם עריבות מתיקת העונג העצמי בבחי' יחידה כמ"ש ואתם הדבקים ממש. וכמא' ב"י אחידא כו'. ובעלי תשובה האמיתי' בא בבחי' הסתלקות וכלית הנפש מצד המנגד, כמו ראב"ד שיצאה נשמתו ממש שכל אחד וכה"ג. וכלל אחד מישראל מאיר בהעלם, והוא מה שאנו רואים שכל אחד מישראל תדבק נפשו האלהי ותמשך מאלי' וממילא בשמעו עיני אלהי וגם שאינו מבין כלל וכלל רק מצד בחי' יחידה שבו שמאיר בהעלם ע"כפ והוא למעלה מן השכל ע"כ גם צ"ה ות"ח שוין ממש בזה כידוע רד"ל. (וכמו במתן תורה שפירחה נשמתן כולן כשוה. וכן מ"ש כל אשר דיבר ה' נעשה כולן אמרו בשוה מטעם זה וד"ל):

מהר"ק ליקוטי ביאורים מהר"ק

התפלה דשבת והאכילה דשבת בג' שמרגיש המנגד שבהם שהוא בחי' סעודות כידוע שהם סעודות דעתיקא והסתר אלקי' שיש בחי' הגשמי'. ויכול ממש כמאמר דא היא סעודתא דעתיקא להיות גי' שיאיר בתוקף עד כלות כל כו'. והנה בצד"ג [האמיתי' מאיר כה זה נפשו ממש כמו ראב"ד שיצאתה נשמתו בגילוי בתמידות אפי' בימות החול ע"ד השבת כנ"ל, והיינו שמתענגים מעצמות אפי"ס ממש בגודל עוצם עריבות ומתיקות עד כלות כל נפש בכל מיני עונג בפרט בעונג זה העצמי. וכמו ג' תלמידו רש"בי שנסתלקו ממש בא"ר. רק מן שיש בו כה השוה נשאר נשמתו בגופו מצד ביטול רצונו לעצמי' רצון ה' להיות לו דירה בתחתונים כמבואר במ"א. ובבע"ת האמיתים מאיר בגילוי בבחי' הסתלקות ע"ד הנ"ל באותם שמוסרין נפשם על קדוה' כ"ה"ג' מואס בחי' הגשמי' ורוצה לפרד מהם מצד מישראל בשוה כו' וד"ל):

ואתם הדבקים: ואחתו ד' י. ש"ה הסתלקות - ממש בבחי' וכה"ג... מאיר י"ד... בבחי' ממש ובמצי'... מאיר זה. במתן תורה שפירחה נשמתן: נמשך לקמן ע' ססג. כל אשר דיבר ה' נעשה: יתרו י"ט. ה' משפיע כל י. דא הוא סעודתא דעתיקא: נמשך לקמן ע' רמב. ג' תמיד רש"בי: דבר (אדרא רבא) נשא קמא' א"ב. כה השוה... כמבואר נמ"א: ראה תורה אור ושלח כה. ב' לקמן ע' רנה.

נשות ברכת שואין

ה"ל. ועוד" וכן לעולה שמוין דלוי"ו מחלקים מ"ו"ף
 מאד דבק בקול הדבור הוא כאלו מנמי שואין מן האיש
 טקדה מאכל האב מ' ד"ל. ואומץ יש ענה לה שאלו יכלל
 האל את האכל אלא מרובה יהיה כל אנויות טומת האכל
 בהולבשות בקול הדבור עד
 שאל יהיה גם קול אחר בלתי
 טומה שבליות והוא מאד תהיה
 האומה בהצוננות ששמו
 ואל מן האבנה שמשך כדוע
 או יהיה הקול בעצן מחילא מסוין לפי אופן האבנה
 ולא יכלל כלל את האומה מ'. והאומה הוא לפי ששאר
 יצא השיעור והאומה בהבנה האלא מן האבנה אל
 האילוי כי ידוע דכל אומה תוליה' מן האבנה לעילי כדו
 ששלה האדם ממשן לבטו בעת שמתאזר מ'. והא מן
 האם שמשלקו והצמחו מוקין דלוא והוא כ"ל תורה'
 לבח לדי גילוי מן העולם מ"י האומה ששמה בהצונות'
 מ' ד"ל. והוא כל האבנה משעורת דמן והוא משאמו עובר
 בה קלות מ' ה' קלות בלתי האומה בהצונות הם נעשים
 ומשלקים כשדוה לידבק בהבנה האכל מ'. אך על
 די האומה תורם להיות מ"פ האכל כ"ל. ולכן כשאו
 משמה האמו' שאה האמן בהצונות עובר בה' קלות ששער
 עליהם מבלתי יוכל לידבק בהם וגם פוגם אותם שאינם
 מכוונים מ"פ האכל כ"ל אם לא שיעור את אביו והוא כ"ל
 ד"ל. ואומץ טומן קוטעו וצומח לבטו או האבנה הגריכה
 לשמה לשמה האמן כדרי שוכל לעוב לבטו מ"פ בת"ו
 והוא שמה ששמה ריפי' האבנים מ' רעים האבנים מן
 מ"פ מ' גרין לעורר בין שמה עליהם כדי שלא יהיה
 הקול מפרד מהאכל ד"ל :

לשמה האבנה בשמה
 החקים השעלים הא
 וצומח מ' כל מן ג
 תצונות מ' וחי"ו
 בלתי מ"י שלוחי ה
 שששפת האומה ה
 והששפת שמה האב
 ומתרים שלש שפלי
 בשות בין האשתי מ'
 האומה אלה' בשמי
 ששמה האשתי מ'
 אלקות וכו'. והוא מ'
 ורם בבחי' גלות מ'
 האלקות עלית אלא'
 פרושים דבין א' ע'
 ובכ' בנה שששפתו
 בין ולא בין עמנו ד'
 בהאשר ברה מ' לפי

שמות השת"פים האדומים

ואתו הוא האכל שששפתו ומשלק בששפת קול הדבור בתפלה
 כדוע שא"ל לאדם בששפת הדבור היותו מן האב בתפלה
 שיהיה לו שגלו והשפך בהרחה' וכאשר לידבק בפשו בחי'ו'
 הדבור והאלו מוכרח לעוב ולשלק את האכל ולקחה וכן
 כששפך את חנה לידבק בשגל והשגה מוכרח לעוב את
 האכל אלא דבר בתפלה. והאם דלוא יחד ברהא אכל האכל
 שדפרי שגלו מהאכל האב ששכר עכ"ה מכלל הוא את האכל
 כדלוא בששפתו אדומים בשמה דוקא ולא בקול וכל האכל
 קול בלתי האכל הוא מ'. והוא מ"כ ישוב אביו והוא ששפך
 ובינה שששפתו את הדבור והוא ודכן בחי'ו הוא קול הדבור
 ד"ל